Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN 978-606-757-141-7

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

SFINȚENIA IUBIRII

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

SFINȚENIA IUBIRII

-Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
Sfinţenia iubirii – poezii filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Sfinţenia iubirii : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-141-7

821.135.1

* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul* ***Crossref***

ISBN 978-606-757-141-7

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

„Cine sunt Sfinții? Sunt Oameni care au reușit să iubească mai mult decât alții, care au aflat într-o măsură mai mare sau mai mică Calea Sinelui Sacru, calea către împlinirea spirituală ."

Sorin Cerin

SORIN CERIN
- SFINȚENIA IUBIRII -
- poezii filosofice -

CUPRINS

1. Viitorul Nimănui
2. Nu ne vom mai dori vreodată să mai revenim
3. Lacrimile Zorilor
4. În Ferestrele Cuvintelor
5. Cortegiile funebre ale Fericirii
6. Cerul pustiu al Singurătății
7. Când Foamea de Vise devenea insuportabilă
8. Aluatul fraged al Clipelor
9. Pe Obrajii Iubirii
10. După ultima modă a Orgoliilor
11. Primite în dar
12. Adevăr al Nimănui
13. Nori de Întrebări
14. Se prefac că nu ne recunosc
15. Pentru salvatoarea Moarte
16. În Zațul de cafea al Misterului
17. Unicul ce ne aplaudă
18. Din Ochii unei Lacrimi
19. La porțile Adevărului
20. În sufletele Cuvintelor
21. Singurătatea unei Iubiri
22. Monede de Clipe ruginite
23. Prin bucătăriile Viselor
24. Furtunile Singurătății
25. Coatele Destinului

26. Privirea Destinului
27. Încotro merg?
28. Răsăritul nostru
29. Furtuni de Vise
30. Pe țărmurile Speranțelor de pustiu
31. Pașii Lacrimilor
32. Malurile Gândurilor
33. Ne bântuie într-una, Viitorul
34. Absurd Banal
35. Reci și obraznici
36. La colțul Fericirii
37. Moartea care ne macină pe fiecare dintre noi
38. Credeam a fi Fericire
39. Prin Vitrinele fără nume
40. Destinul unei Povești de Iubire
41. Nu știm de ce o facem
42. Pe obrazul trist al Singurătății
43. Alături de Cerul unei Inimi
44. La brațul Ochelarilor orbi
45. Sângeriul obrajilor unei Singurătăți
46. Atunci când ne vom îmbrățișa Steaua Nemuririi
47. Destinul Iubirii
48. Prin venele de sticlă ale Zorilor Singurătății
49. Ninge-mă Amintire
50. Pașii ce nu lasă Urme ai Uitării
51. Norii Gândurilor
52. Pe crucea Cui?
53. Fruntea Inimii de Jar
54. Poate te-aș fi găsit pe tine Iubire
55. Izvorâte din Steaua Fericirii

56. În deriva Gândurilor
57. Rătăcește spre Nicăieri
58. Vechi și ciobite
59. Sfințenia Iubirii
60. Ne este atât de teamă
61. Nu vor să ştie unde anume se află
62. În sângele valurilor de Vise
63. Sub tăișul indiferent al Timpului nostru
64. Să ne sacrificăm și unica Clipă
65. Amintiri tăioase
66. Decât un pumn de Deșertăciune
67. Norii Gândurilor
68. O stea palidă a Uitării
69. Întârzie mereu să apară
70. Încheieturile Amintirilor
71. Lanțuri grele de Cuvinte
72. O normalitate banală
73. Regrete și Împotriviri
74. Ridurile Viselor
75. Până când ne-am întâlnit Fericirea
76. Virgule de Sentimente
77. Clipele atât de istovite de noi înșine

SORIN CERIN
- SFINȚENIA IUBIRII -
- poezii filosofice -

1) Viitorul Nimănui

Deschide-mi Inima de Vânt,
dacă sunt fereastra Destinului tău,
și lasă să treacă aerul Zâmbetului,
Sfințeniei Iubirii,
dincolo de Ridurile încruntate ale Timpului,
prin albiile cărora ne scurgem,
Compromisurile și Orgoliile,
Oceanului Non-Sensurilor Existenței,
pe valurile căruia naufragiem,
căutându-ne fără voia noastră,
Viitorul Nimănui,
a cărui Zori,
să-i spargem,
de Zidurile masive și reci,
ale Așteptărilor rebele,
care ne strivesc,
cu Absurdul lor,
tot ce va mai rămâne din noi,
Neatins,
de Durere și Disperare.

2) Nu ne vom mai dori vreodată să mai revenim

Aș vrea să pot zbura,
pe fruntea aripilor Viselor tale,
să-ți pot cuprinde Nemărginirea,
Inimii de Jar,
a Sfințeniei Iubirii,
ce-mi aprinde Zorii de fiecare dată,
cu flăcările Viselor,
care ard Întunericul Nopții din mine,
în care te așteptam Fericire,
prin cenușa Gândurilor amare,
ale Singurătății,
pe care să o aruncăm,
în Oceanul Lacrimilor,
unor Stele căzătoare,
ce mai licăresc Disperarea din noi,
care se va pierde pentru totdeauna,
în adâncurile Uitării,
acestei Lumi a Absurdului,
pe care nu ne vom mai dori vreodată,
să mai revenim.

3) Lacrimile Zorilor

Gări de Clipe,
se pierd în ceața deasă a Gândurilor,
certate cu Timpul,

care le-a ruginit,
Lacrimile Zorilor,
ce par a nu mai ajunge niciodată,
la peroanele Privirilor,
tot mai însingurate,
din noi,
care se reazămă,
pe Orizonturile Disperărilor,
ce ne apasă,
Inimile de Cer,
înveșmântate cu plumbul Norilor,
unor Înțelesuri,
la umbra cărora ne ascundem,
Zâmbetele reci ale Durerii,
ce ne-a descoperit,
Ridurile adânci și tulburi,
prin care ni se scurg Așteptările,
Sfințeniei Iubirii,
propriului Destin,
ce ne arată cine suntem,
chiar și atunci,
când lanțurile grele ale Amintirilor,
ne spală țărmurile Cuvintelor,
ce-au mai rămas nespuse,
de către Fericirea,
pierdută la zarurile amăgitoare,
ale Absurdului.

4) În Ferestrele Cuvintelor

Nici unul dintre noi,
nu puteam înțelege,
ce anume ne-a determinat,
să luăm câte o piatră a Disperării,
grea și tăioasă,
pe care să o aruncăm,
cu atâta putere,
în Ferestrele Cuvintelor,
Sfințeniei unei Iubiri,
încât să le spargem pe toate,
dintr-o singură Privire,
lăsând în urma lor,
doar cioburi de Vise,
ce-au devenit atât de ascuțite,
încât toate Clipele,
care au călcat pe ele,
s-au rănit atât de grav,
că nici unul dintre Orizonturile,
ce au sosit să le salveze,
nu au mai reușit să facă nimic altceva,
decât să le constate decesul,
și să se păteze,
cu Sângele lor trist,
care se scurgea în valuri,
prin venele Singurătății de noi înșine.

5) Cortegiile funebre ale Fericirii

Îți scriu Iubire,
de pe patul de spital,
al Zilelor fără adăpost,
pe care zac,
fără să reușesc a mă desprinde,
de cioburile tăioase și triste,
ale Amintirilor,
care mă strivesc,
cu norii de plumb,
ai Așteptărilor unor Clipe,
ce au ales,
să îngroașe Cortegiile funebre,
ale Fericirii,
decât să ne clădească,
podul Adevărului Absolut,
pe care am fi trecut,
fiecare dintre noi,
ținându-ne de mână,
propriul Străin al Subconștientului,
pe care-l pierdusem,
la zarurile Morții,
atunci când am fost întrupați,
în Destinul Nimănui,
al acestei Lumi.

6) Cerul pustiu al Singurătății

Zori de cristal,
se sparg în cioburi de Dureri,
tăioase și triste,
ce ni se înfig adânc,
în Pașii Zilelor fără adăpost,
ale Destinului,
care sângerează cu Apusuri,
peste Orizonturile Privirilor,
pierdute de Sfințenia unei Iubiri,
tot mai stinse,
în Noaptea ce se apropie,
ca să lovească cu putere,
la porțile Inimilor noastre de Vânt,
Cerul pustiu al Singurătății.

7) Când Foamea de Vise devenea insuportabilă

Poduri surpate de Priviri,
peste care,
nu vom mai putea trece vreodată,
stau ținute strâns,
de mâinile reci și încleștate,
ale Inerției,
care nu ne lasă pe moment,

să ne prăbușim adânc în noi înșine,
făcându-ne să credem,
că ne vom putea rezema la nesfârșit,
de Zâmbetul fals al unei Dureri,
ce a fost de fiecare dată,
darnică cu noi,
dându-ne aproape pe nimic,
atâtea Zile fără adăpost,
din care ne puteam găti absolut orice,
atunci când Foamea de Vise,
ale Sfințeniei unei Iubiri,
devenea insuportabilă.

8) luatul fraged al Clipelor

Puteam face orice,
din aluatul fraged al Clipelor,
pe care-l coceam,
în cuptoarele Inimilor de Jar,
ale Sentimentelor,
ce navigau spre Lumina Divină a Speranței,
înfruntând valurile Sângelui Simțămintelor,
care ne zvâcnea,
prin venele țărmurilor de Vise,
până când acestea,
s-au surpat odată pentru totdeauna,
în nesfârșirea Singurătății,

ale cărei furtuni de Întâmplări,
ne măcinau încet dar sigur,
falezele Privirilor,
care ni s-au surpat,
în cele din urmă,
în adâncurile unei Ființe,
orbite de pierderea grea,
și de neînlocuit,
a Sfințeniei unei Iubiri,
pe care până atunci nu o cunoscusem niciodată,
darămite să știm,
că locuiește în noi.

9) Pe Obrajii Iubirii

Frunze de Lacrimi,
ruginesc pe frunțile reci și palide,
ale Viselor,
înghețate și lunecoase,
care ni se preling,
pe Obrajii Sfințeniei Iubirii,
dezechilibrându-i,
fără a-i mai lăsa,
să se reazeme,
de Privrile fierbinți,
ce-au fost între timp strivite,
de Zidurile tot mei grele,

ale Depărtărilor,
dintre Înțelesurile,
care s-au ascuns de noi,
prin Cimitirele de Cuvinte,
tot mai pustii și triste,
ale Destinului.

10) După ultima modă a Orgoliilor

Ferestre de Lacrimi,
ne deschid,
Pleoapele reci și triste,
ale Orizonturilor,
pe care le bem de fiecare dată,
din cănile de pustiu,
ale Destinului,
prin venele căruia,
ni se scurge sângele Durerii,
Absurdului,
acestei Lumi,
a Nimănui,
pe care Singurătatea,
o joacă mereu,
la zarurile măsluite,
ale Speranțelor deșarte,
pe care vrea să le câștige,
de fiecare dată Deșertăciunea,

pentru a le croi,
după ultima modă a Orgoliilor,
spre a ne îmbrăca cu ele,
falsul Sfințeniei unei Iubiri.

11) Primite în dar

Așteptări reci și insalubre,
ne zidesc Gândurile,
în spatele mucegaiurilor,
de Sentimente,
pentru a le călca mai apoi,
cu pașii grei ai Singurătății,
din care Destinele își fac adăpost,
la lumina palidă a Durerilor,
al căror tavan de Amintiri,
ne strivește Inimile de Cer,
primite în dar,
de la Nemărginirea unei Iubiri,
a cărei adresă am pierdut-o,
la porțile ferecate ale unor Cuvinte,
în Sufletele cărora,
nu am mai reușit,
să intrăm vreodată,
împreună.

12) Adevăr al Nimănui

Aripi rănite de Întrebări,
ne părăsesc Sângele Apusurilor,
triste și pustii,
ale țărmurilor de Cuvinte,
pe care ne-au naufragiat,
Zilele fără adăpost,
ale Iubirii.

Nici măcar nu am observat,
cum ne-au alunecat Clipele,
direct în brațele reci ale valurilor,
unui Adevăr al Nimănui,
pe care nici unul dintre noi,
nu puteam să-l înțelegem,
oricât de mult ne striga surd,
din Inima de Vânt,
unica ce ne-a mai rămas,
să ne adie cu același Absurd,
atât de grijuliu cu Deșertăciunea,
Singurătatea.

13) Nori de Întrebări

Pași rupți,
din calendarele Nimănui,
se usucă pe funiile săpunite,

cu Nori de Întrebări,
ale unui Soare spânzurat,
al Speranței,
pe care să-l purtăm cât mai curat,
atunci când ne îmbrăcăm cu el,
pleoapele Lacrimilor unor Cuvinte,
ce ni se preling haotic,
pe obrajii palizi ai unei Amintiri,
ce pare a fi rămas a Nimănui,
bântuind Vitrinele pustii,
ale unor Promisiuni,
ce au devenit scenele Absurdului,
unor Statui Vivante,
despre care într-un târziu,
am aflat cu durere,
că eram noi.

14) Se prefac că nu ne recunosc

Perdele de fum,
ni se ridică spre Cerurile Inimii,
din Crematoriile Cuvintelor,
care undeva-cândva,
ne priveau obraznic,
drept în Ochii Viselor,
fără să ne întrebe absolut Nimic,
cu privire la cănile de pustiu,
din care ne beam până a ne întâlni,
pelinul Singurătății,

tăiat în cioburile unor Priviri,
indiferente și triste,
care-și jucau din inerție,
rolurile de Statui Vivante,
pe la porțile ruginite cu Deșertăciune,
ale Clipelor,
care acum se prefac,
că nu ne recunosc,
Sfințenia unei Iubiri.

15) Pentru salvatoarea Moarte

Ne amăgim iarăși,
jucându-ne rolurile Destinului,
pe Scenele ninse cu Priviri rătăcite,
ale singurătății unei Iubiri,
care ne-a aruncat din milă,
câteva Clipe strălucitoare,
în pălăria roasă a Cuvântului,
pe care o așezăm,
la Întâmplare,
pe străzile pustii și triste,
ale Simțămintelor,
sperând de mai bine de o Trecere,
pe zebra rănită a Binelui și Răului,
să mai primim,
și alte Clipe,
pe care să le traversăm alături de noi,
spre Viitorul,

căruia nu avem cu nimic altceva,
să-i plătim,
decât tot cu Clipe,
pentru salvatoarea,
Moarte.

16) În Zațul de cafea al Misterului

Tablouri prăfuite de Întrebări,
unele cu semnături celebre,
se irosesc prin ploile reci și insalubre,
ale unor Cuvinte putrede și triste,
ce-și beau Viitorul,
din cănile ciobite de pustiu,
ale Zorilor Singurătății,
de noi înșine,
care ne ghicesc de fiecare dată,
în Zațul de cafea al Misterului,
Durerea,
care ni se scurge fierbinte,
pe gâturile tot mai arse,
ale Zilelor fără adăpost,
ce nu mai pot să scoată,
nici un sunet,
atunci când le întrebăm,
despre adresa ștearsă,
a Iubirii,
de pe plicul Destinului nostru.

17) Unicul ce ne aplaudă

Suntem obligați,
să ne jucăm rolurile Destinului,
cu Inimile de Plumb goale,
pe asfaltul ros al Viselor,
unde alergăm spre Nicăieri,
însoțiți de frigul neiertător al Cuvintelor,
ce ne îngheață sângele Răsăriturilor,
pe sub streașinile Privirilor,
tot mai oarbe,
ale Statuilor Vivante,
pe care trebuie să le interpretăm,
prin vitrinele Disperărilor,
la care se uită cu admirație,
Absurdul,
Unicul ce ne aplaudă.

18) Din Ochii unei Lacrimi

Beți de atâtea căni de pustiu,
sorbite de Clipele ce ne părăsesc,
Eternitatea,
Absurdului și Deșertăciunii,
ne pierdem,

în Indiferența,
care ne-a înecat Destinul,
lăsându-ne batjocoritor,
să sperăm în zadar,
la țărmurile Iubirii,
care se pierd,
dincolo de Orizontul,
Privirii tale,
al cărei Plumb,
nu reușesc să-l înlătur,
din Ochii unei Lacrimi,
a Cuvântului,
pe care ni l-a rostit,
undeva-cândva,
Lumina Divină,
înainte de a ne naște,
și pe care acum,
nici unul dintre noi,
nu îl mai putem înțelege.

19) La porțile Adevărului

Zori de Cuvinte,
închiși în palmele,
Inimilor de Vânt,
ale Gândurilor,
unei Disperări,

din care înfloresc Regretele,
la marginile străzilor,
unor Vise deșarte,
pe care ne plimbam adeseori,
ținându-ne de mână Destinul,
încântat de coloritul tot mai profund,
al Durerii,
pe care o simțea Viitorul,
atunci când mesteca carnea tare,
a Clipelor,
pe care tocmai ni le sacrificase Timpul,
în onoarea Pașilor Singurătății noastre,
ce se apropia cu repeziciune,
la porțile Adevărului.

20) În sufletele Cuvintelor

Întrebări rupte,
din Sufletele stinse,
ale stelelor căzătoare,
din Inimile de Ceară,
a Viselor ce ni se topesc,
pe frunțile Așteptărilor zadarnice,
rezemate pe Ridurile tot mai adânci,
ale Disperărilor,
pe care le bem ca de fiecare dată,
din cănile de pustiu deja ciobite,

de colții amenințători,
ai Absurdului,
care ne sfâșie într-una,
Eternitatea Iubirii,
din care se pare,
că nu a mai rămas Nimic,
în sufletele Cuvintelor,
pe care urma,
să ni le mai adresăm.

21) Singurătatea unei Iubiri

Ferestre sparte de Priviri,
lăcrimează,
cu cioburi tăioase de Cuvinte,
în care a călcat neatentă,
Primăvara Fericirii,
care s-a rănit,
atât de adânc,
încât tot sângele Zorilor,
ce ar fi trebuit să-i locuim împreună,
s-a scurs pe asfaltul surd și rece,
al Indiferenței,
murind,
pentru a fi dusă de Inima de Vânt,
a Destinului,
pe catafalcul Uitării,
de noi înșine,
spre Nicăieri,

unde nu vom mai putea,
să zburăm vreodată,
pe aripa Visului,
din care tocmai ne-am trezit,
în Singurătatea unei Iubiri,
fără să știm,
că aceasta,
a fost hărăzită,
de o altă stea,
altcuiva,
stea,
care nu mai era a noastră,
și nici unul,
nu aveam voie să o ținem,
de mâna Adevărului,
razelor ei binefăcătoare,
și să alergăm alături de ea,
prin Infinitul ce fierbea,
în dorințele Zilelor fără adăpost,
ce ne-au mai rămas,
de dus,
prin Absurdul rece,
al acestei Lumi.

22) Monede de Clipe ruginite

Ninge-mă Iubire cu un Destin,
care să nu-mi înghețe Visele,
pe la colțurile pustii,

ale străzilor Deznădejdii,
la care mi-am interpretat până acum,
Rolurile ingrate de Statuie Vivantă,
pentru care sunt plătit,
de Absurd,
cu Monede de Clipe ruginite,
fără nicio valoare,
în fiecare Zi fără adăpost,
ce-mi este dată,
să adăpostesc în ea,
Fericirea,
Monede de Clipe ruginite,
din care nu pot să-ți cumpăr,
nici măcar o fărâmă de Sentiment,
pe care să-l pun la temelia unei Iubiri,
pe scena scorojită a Deșertăciunii,
acestei Lumi.

23) Prin bucătăriile Viselor

Blesteme vândute pe nimic,
Zorilor plumbuiți cu Deșertăciuni,
ai Viitorului,
pe care îl bem,
fără să-l mai gătim,
în vreun fel anume,
prin bucătăriile Viselor,
din cănile de pustiu,
ce și-au pierdut,

pentru totdeauna,
toartele Speranțelor,
în accidentele Destinelor,
care conduc atât de nesăbuit,
încât toate bulevardele,
Zilelor fără adăpost,
sunt pline de victime,
pe ambele sensuri de mers,
unul ce aparține Iubirii,
și celălalt,
Fericirii noastre.

24) Furtunile Singurătății

Țărmuri lacustre de Suspine,
zac pustii,
prin Inimile de Vânt,
ale Zilelor fără adăpost,
din Cuvintele noastre,
pe care mai ning și acum,
aripi rătăcite,
de Lacrimi,
ce își prăbușesc Înțelesurile,
Amintirilor,
pe Ridurile săpate tot mai adânc,
de Clipele roase,
care înfruntă și azi,
Furtunile Singurătății,

traversate de podurile ruinate,
ale unor Speranțe,
pe care le-am reclădi oricând,
pentru a le traversa iarăși,
Primăverile,
în sufletele cărora,
ne dorim și azi,
să alergăm împreună.

25) Coatele Destinului

Ceruri pătate,
pe fețele de mese ale Pustiurilor,
cu Amintiri,
ninse pe notele de plată,
scrise de Timp,
propriilor noastre Clipe,
pe care ne ținem și azi,
Coatele Destinului,
ce nu vrea să părăsească nici acum,
Masa Disperării,
la care ne-am așezat,
în crâșma rău famată,
și plină de fumul înecăcios,
al Sentimentelor,
Absurdului unei Lumi,
în valurile căreia,

am fost înecați,
cu îndeajuns de multă Durere,
încât să nu mai putem respira vreodată,
aerul curat al unei Iubiri.

26) Privirea Destinului

Stropi de Zile,
se preling pe sticla murdară,
de praful stelelor căzătoare,
din Privirea Destinului,
în respirația căruia,
am fost absorbiți,
cu tot cu Eternitatea Clipei,
unde ne credeam invulnerabili,
și alături de care,
am traversat întreg Universul,
Iubirii,
ca să ajungem,
fără să ne dăm seama,
și în acest colț de Disperare,
ornat cu Absurdul,
Morții,
în care ne-am născut,
la fel de Întâmplător,
precum ne-am întâlnit,
Despărțirea.

27) Încotro merg?

Răniți de Orizonturile,
tot mai grele,
ce se prăbușesc inerte,
pe Privirile de care ne rezemăm,
Viitorul unei Iubiri,
care s-a retras grăbit,
de sub tălpile apăsătoare,
a Destinului nostru,
pentru a nu fi strivit,
iar acum,
aleargă spre Nicăieri,
doborât de teama,
de a nu-și mai privi din nou,
Moartea,
prin proprii noștri Ochi ai Inimii,
unor Cuvinte,
pe care ni le repetăm într-una,
fără să știm,
încotro merg?

28) Răsăritul nostru

Cețuri sentimentale,
duse spre țărmurile Sângelui,
care se scurge,

din Răsăritul nostru,
tot mai slăbit și lipsit de Orizont,
În Privirea pierdută de Moarte,
pe strada Destinului,
la a cărui adresă,
nu vom mai locui niciodată împreună,
și nici poștașii Viselor,
nu se mai opresc,
să ne lase Veștile,
unei Iubiri,
Rătăcită acum,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Absurdului.

29) Furtuni de Vise

Rătăcit,
printre sloiurile de gheață,
prelinse pe frunțile pline de sudoare,
a Zâmbetelor,
ținute în brațele tremurânde,
ale Privirilor,
ce-și ard Apusurile,
cu flăcările Amintirii,
în care ne mistuiam,
undeva-cândva,
trupul Timpului,
a cărui eternitate,

credeam că ne aparține,
fără să știm,
că din cenușa sa,
Inima de Vânt a Orizontului,
atâtor Furtuni de Vise,
își va spulbera,
Viitorul de Plumb,
peste Destinul,
care ne strivește,
acum,
orice fărâmă de Speranță.

30) Pe țărmurile Speranțelor de pustiu

Mi-am pierdut,
Cerul Inimii,
Doamne,
pe țărmurile Speranțelor de pustiu,
ale stropilor de Clipe,
ce se preling fără încetare,
pe fețele palide ale Lacrimilor,
care se revarsă,
prin albiile Ridurilor adânci,
ale Absurdului,
în oceanul fără de sfârșit al Disperării,
pe valurile căruia,
ne-am rănit Visele,

înecate în Oftaturile Zorilor,
care ni se descompun,
peste pălmile trase de Amintire,
Uitării.

31) Pașii Lacrimilor

Plouă cu Zâmbete reci și murdare,
pe noroiul Gândurilor,
îmbibându-l cu spuma Disperării,
ieșite la plimbare,
pe aleile Singurătăților de noi înșine,
pe care ne rătăcesc adeseori,
Pașii Lacrimilor,
Indiferent că sunt mai grăbiți,
sau mai lenți,
în noaptea de sfârșit de Lume,
a Viselor de ceară,
care ni se topesc la flacăra Deznădejdii,
ce ne încălzește palmele tremurânde,
ale Rătăcirii,
prin aglomerația Cimitirelor de Cuvinte,
ce ni le rostim zilnic,
fără să le înțelegem,
Inimile de Vânt,
care ne spulberă,
până și Eternitățile Zilelor fără adăpost,

în brațele tot mai largi,
ale Morții,
din propriile Priviri.

32) Malurile Gândurilor

Rezemat,
de zidurile Speranțelor tale,
Iubire,
încerc să-ți ating,
malurile Gândurilor,
prin care ni se scurge Destinul,
tot mai învolburat,
și concentrat,
de primirea ce avea să ne-o facă,
Nesfârșirea Oceanului,
Morții,
unde ne vom spăla,
întreaga mizerie de pe tălpile Clipelor,
cu care am pășit,
prin mocirla țărânii,
unde ne-am întrupat,
Visele,
ajungând să facem din ele,
pe roata olarului Timp,
căni de pustiu,
din care să ne bem,

Disperarea,
Neîmplinirii lor.

33) Ne bântuie într-una, Viitorul

E-atâta foc,
în Lacrimile flăcărilor,
aprinse de Privirile înlănțuite,
ale Destinului,
ce ne incendiază Visele,
pentru a le călca cenușa,
cu tălpile pline de sudoare,
ale Amintirilor,
care ne îngenunchează Timpul,
acest hoț de Speranțe,
ce ne caută de țărmuri,
prin buzunarele rupte,
ale Inimilor noastre,
prin care ne bat Vânturile pustii,
a unor Adevăruri,
în porturile cărora,
vrem să ne adăpostim,
Fericirea,
atât de marcată,
de Furtunile Cimitirelor de Cuvinte,
care ne bântuie într-una,
Viitorul.

34) Absurd Banal

Ne înțepăm zilnic,
în Spinii Cuvintelor,
din lacrimile unor Înțelesuri,
ce ni se preling,
pe frunțile Clipelor tot mai obosite,
ale Speranțelor,
accidentate de Timpul Nimănui,
care le retează aripile Viselor,
pentru a nu putea zbura,
peste umărul Orizontului,
Privirii tale,
pentru a ajunge,
în palmele Inimii mele,
pline de Bătăturile,
Sentimentelor de piatră amară,
pe care trebuie să le scot,
din mina de plumb,
a Singurătății,
pentru a le vinde,
unui Absurd Banal,
al unei Zile fără adăpost,
ce mi-a fost hărăzită,
anume de către Destin.

35) Reci și obraznici

Raze de Vise,
cad răpuse,
de Umbrele Gândurilor de plumb,
ale Zorilor,
reci și obraznici,
cu Orizonturile,
care nu le mai suportă,
Singurătatea,
Aripilor frânte,
ce-și beau întreaga Noapte,
stelele căzătoare,
din cănile de pustiu a Simțămintelor,
din sticlele ciobite ale Destinelor,
atâtor Disperări,
în valurile cărora ne înecăm,
cu sau fără voia noastră,
Trecutul.

36) La colțul Fericirii

Cioburi tăioase,
de Clepsidre sparte,
cu pietrele grele și ascuțite,
a Gândurilor,
aruncate de Cimitirele de Cuvinte,

pe fața Timpului nostru,
din care a început să șiroiască,
Sângele unui Răsărit al Nimănui,
în care nici unul dintre noi,
nu ne vom mai regăsi vreodată,
Eternitatea Clipei,
pe care o purtam cu mândrie,
la manșeta Zâmbetului,
ce nu ne-a mai dat întâlnire,
La colțul Fericirii,
despre care am auzit,
că s-ar fi mutat,
fără să ne lase nicio adresă.

37) Moartea care ne macină pe fiecare dintre noi

Drumuri de Cuvinte prăfuite,
de stelele căzătoare ale Așteptărilor,
ne întemnițează,
Pacea Inimilor unor Vise,
în spatele gratiilor,
clădite de Sentimentele,
pe umerii cărora,
ni se reazămă Orizontul Singurătății,
gata să aprindă Cerul Inimii de Vânt,
a unei Amintiri,
care nu știe ce anume caută,

pe sub streașina,
Disperării noastre,
plătite regește de Absurd,
ca să ne păzească,
Moartea,
care ne macină,
pe fiecare dintre noi.

38) Credeam a fi Fericire

Valuri pline de Regrete,
lovesc cu putere,
stâncile gri ale Inimilor unor Cuvinte,
pe care ni le rostesc Orgoliile,
împletind norii Viselor,
pentru a ne face fiecăruia dintre noi,
eșarfe de Iluzii ale Vieții și Morții,
care să ne țină de cald,
pe străzile Viitorului,
plumbuite cu Disperări,
unde să ne plimbăm Absurdul,
până când acesta,
va împlini vârsta majoratului,
pe fețele Ridurilor,
unor Amintiri,
în care ne vom înmormânta,
până la urmă,
ceea ce credeam a fi Fericire.

39) Prin Vitrinele fără nume

Ziduri pline de igrasie,
a Înțelesurilor,
ne învelesc Privirile gripate,
de răceala Viselor,
care ne îngheață,
până și Moartea,
ce spera să poată fi găzduită,
de Uitare,
în sângele propriilor noastre Zâmbete,
ascunse în spatele gratiilor,
unor Morale,
ale Statuilor Vivante,
ce am devenit,
prin Vitrinele fără nume,
ale Modelor atât de pustii,
de noi înșine.

40) Destinul unei Povești de Iubire

Dă-mi măcar o pană,
a unui singur Surâs,
din Aripa Cuvântului Împlinire,
să-ți scriu cu sângele Răsăriturilor,

pe coala albă a Adevărului Absolut,
Destinul unei Povești de Iubire,
al cărui protagoniști să fim,
alături de Nemurirea,
pe care să o îmbrățișăm,
în Inima de jar,
a stelei noastre,
care să nu mai cadă niciodată,
pe țărmurile pustii și triste,
ale Disperării acestei Lumi,
împotmolită în Absurd.

41) Nu știm de ce o facem

Poduri de Cuvinte,
ni se întind languros,
peste pleoapele Înțelesurilor,
ce trebuie să le traversăm,
pentru a ajunge,
într-un loc îndepărtat și întunecos,
atât de dureros,
din noi înșine,
unde ne ascundem de ochii Lumii,
acestei Deșertăciuni,
Străinul propriului nostru Subconștient,
pe care nici măcar nu l-am cunoscut,
vreodată,

cu adevărat,
și nici măcar,
nu știm de ce o facem,
de fiecare dată,
atunci când vrem să fugim,
de propriul Destin.

42) Pe obrazul trist al Singurătății

Cețuri duse pe aripile frânte,
ale Gândurilor,
spulberate spre nicăieri,
de Părerile,
tot mai istovite și strivite,
de Privirile de plumb,
ale străzilor a căror Pustiu,
strigă surd,
în plămânii Amintirilor,
ce-au ajuns să-și respire,
doar Regretele,
din stropii tot mai deși,
ai Lacrimilor unor Cuvinte,
ce ni se preling,
fierbinți,
pe obrazul trist al Singurătății.

43) Alături de Cerul unei Inimi

Promisiuni spulberate,
de vânturile reci și surde,
ale Iernii din Cuvintele noastre,
tot mai înghețate și triste,
ce ning pe pleoapele istovite,
ale Lacrimilor Singurătății,
care se sparg,
pe Ridurile Așteptărilor,
de a redeveni noi înșine,
alături de Cerul unei Inimi,
brăzdat de razele Adevărului,
în care visăm adesea,
să ne scăldăm,
Timpul,
dar amânăm mereu,
fiindcă ne ascundem,
după frigul unui Surâs înghețat,
aflat în spatele Zidurilor din Priviri,
unde ne ascundem,
Neputința.

44) La brațul Ochelarilor orbi

Lacăte ferecate de Priviri,
își poartă cheile nepotrivite,
la brațul Ochelarilor orbi,

pe care-i însoțim de fiecare dată,
când ne pierdem,
de noi înșine,
pe aleile multicolore,
ale Iubirilor,
unde ne accidentăm adesea,
cu Disperările,
care ne ies în calea amară,
de sfârșit de Lume,
a Absurdului.

45) Sângeriul obrajilor unei Singurătăți

N-am crezut Iubire,
că poți fi o Toamnă,
care-și taie nervurile Zilelor,
din venele propriilor frunze,
ale Regăsirilor,
ce-și găsesc alinarea,
în brațele deschise,
ale Absurdului,
ce ne fură rugina Așteptărilor,
pentru a se deghiza,
în Zorii unui Destin,
ce ne așteaptă îmbujorat,
cu sângeriul obrajilor,
unei Singurătăți,

ce tocmai avuse,
o hemoragie de Clipe,
ce nu mai putea fi oprită,
în drumul ei spre Moarte.

46) Atunci când ne vom îmbrățișa Steaua Nemuririi

Trandafiri sculptați de Vise,
pe țărmurile Inimilor,
unor Cuvinte,
din buchetele Speranțelor,
pe care vreau să ți le dăruiesc,
Iubire,
atunci când ne vom îmbrățișa,
Steaua Nemuririi,
ale cărei raze de Eternitate,
ne vor înveșmânta,
țărâna Întrupării din noi,
până când aceasta va deveni,
o Amintire,
a unei Disperări,
ce purta îmbrăcămintea roasă,
a Absurdului,
unei Lumi trecute,
la care,
nu ne vom mai putea,

întoarce Niciodată,
Privirile Sufletelor.

47) Destinul Iubirii

Adevăr de Lumină,
lasă-mi Divinitatea mea decăzută,
din întruparea Cuvântului,
să-ți îmbrățișeze,
Destinul Iubirii,
pe care l-am așteptat,
sub ferestrele putrezite,
ale Zilelor fără adăpost,
din Inima deșertăciunii acestei Lumi,
de la care speram la un singur Surâs,
chiar dacă eram obligat să-l împart,
cu Străzile pustii ale Clipelor,
ale căror Eternități,
mi-au fost hărăzite,
fără voia mea,
să le dăruiesc Morții,
ce mi-a promis mereu,
că mă va scăpa de Singurătatea,
Stelei căzătoare,
ce nu reușește nici acum,
să-și afle propria boltă,
a Sufletului meu,
care în căderea ei liberă,

de orice alte prejudecăți,
îmi va spune în sfârșit,
că-mi aparține numai mie.

48) Prin venele de sticlă ale Zorilor Singurătății

Clepsidre însetate de Timp,
așteaptă nerăbdătoare,
porția de Zile,
pe care o servește,
cu lăcomia Morții,
ce li se scurge,
prin venele de sticlă,
ale Zorilor Singurătății,
de noi înșine,
ce ni se sparg mereu,
în cioburi de Cuvinte,
care ne strigă surd,
după ce ne rănim,
în ascuțișurile lor,
ce sângerează mereu,
cu Clipe de Disperare,
peste Orizonturile Nimănui,
pe care am vrea,
să ni le poată prinde,
Moartea salvatoare.

49) Ninge-mă Amintire

Ninge-mă Amintire,
cu fulgii mari și apoși,
ai Lacrimilor unui Timp,
pe care l-am întâlnit,
abolut Întâmplător,
pe strada Cuvântului,
prin care am respirat,
undeva-cândva,
împreună,
Iubirea,
unor poduri de Vise,
peste care am trecut,
încercând să ajungem,
pe tărâmul Inimii de Jar,
a Privirii,
ce se mistuia în flăcările,
Adevărului Absolut,
pe care l-am căutat dintotdeauna,
în pălmile bătătorite,
de Singurătate,
de Durere și Absurd,
ale Destinului nostru.

50) Pașii ce nu lasă Urme ai Uitării

Zări pierdute-n flăcările,
Zilelor fără adăpost,
ale Cuvintelor ce tremură de frig,
pe bolta Destinului prăfuit,

de atâtea stele căzătoare,
în Inimile cărora,
își înmormântează Clipele Eternitățile,
unde am fi zburat la nesfârșit,
pe aripile de piatră,
ale unei Iubiri,
peste care încă,
nu ar fi călcat vreodată,
Disperarea,
strivindu-le cu pașii de plumb,
ai Absurdului,
care ne lasă și acum,
să ne așteptăm la nesfârșit,
pe noi înșine,
cei care nu mai suntem,
cei de atunci,
fiindcă acum,
am ajuns să zburăm,
numai pe aripile de ceară,
ale Viselor,
care ni se topesc în flăcările,
Singurătății,
în care ni se prăbușesc,
Visele topite,
pentru a uda cu ele,
Lacrimile Adevărului,
ce ni se preling,
în Pașii ce nu lasă Urme,
ai Uitării.

51) Norii Gândurilor

Învață-mă să-ți sculptez,
Norii Gândurilor,
atunci când mi se încruntă,
peste Privirea Sentimentelor,
să le dau personalitate,
făcându-i să zâmbească Viitorului,
pentru a-i așeza,
pe bolta Sufletului tău,
pe aleile căruia,
să alergăm împreună,
dăruindu-ne Eternitatea Clipei,
în care să fim orbiți de Fericirea,
pe care a avut-o Dumnezeu,
atunci când a creat,
Adevărul Absolut,
al Iubirii.

52) Pe crucea Cui?

Zâmbește Rază de Lumină Divină,
Buchetelor de Sentimente,
pe care ți le-aș fi dăruit,
odată cu fiecare Eternitate de Clipă,
care mi-ar fi fost lăsată,
pe ferestra Inimii mele de Plumb,

care se prăbușește,
în fiecare Zi a Ta,
Doamne,
fără adpost,
peste aceeași Icoană a Iubirii,
pe care ai creat-o,
pentru a nu fi Singur,
lăsându-mi mie,
să o duc în brațele Absurdului,
ce nu înțelege să se scalde,
nicăieri în altă parte,
decât în Durerea,
prin care Ți-ai jertfit Unicul Fiu,
pe crucea,
Cui?

53) Fruntea Inimii de Jar

Pași de pustiu,
lipiți de ferestrele mereu închise,
ale Dorințelor,
se adâncesc,
în țărâna întrupării Cuvântului,
prin care am cunoscut Iubirea,
pe care am legat-o de fruntea,
Inimii de Jar,
a Eternității Clipei noastre,
crezând că pentru totdeauna,

atunci când încă credeam,
că nu se va pierde niciodată,
strălucirea stelei,
Viselor noastre,
ce au căzut atât de dureros,
pe bolta rece și întunecată,
a Uitării.

54) Poate te-aș fi găsit pe tine Iubire

Orbit de strălucirea Singurătății,
nu mai știam încotro să alerg,
de mine însămi,
atunci când au început,
să-mi înghețe palmele Cuvintelor,
ale căror mănuși le uitasem,
pe treptele Gândurilor tale,
atât de alunecoase,
încât am căzut,
atunci când am încercat,
să le urc,
ca să ajung,
la porțile zăbrelite ale Destinului,
unde mai cred și acum,
că poate,
te-aș fi găsit pe tine,
Iubire.

55) Izvorâte din Steaua Fericirii

Lasă-mi un semn,
pe Inima de Vânt,
a Ridurilor Așteptării,
din gara Cuvântului,
unde speram să te reîntâlnesc,
Iubire,
pentru a zbura împreună,
alături de aripile Speranțelor,
pe care să le hrănim,
cu Razele fierbinți,
izvorâte din Steaua Fericirii,
care atunci,
când va aluneca vreodată,
pe bolta Gândurilor,
să o facă doar în pumnii strânși,
ai Viselor noastre,
pe care să le îmbrățișăm,
cu toate Orizonturile,
care li se vor scurge,
prin sângele Zorilor,
care ne vor respira Viitorul.

56) În deriva Gândurilor

Erai atât de mult Vis,
înecat într-o Lacrimă de Amintire,

încât oricât aș fi încercat,
să te salvez,
din naufragiul norilor de Cuvinte,
ce pluteau disperate,
în deriva Gândurilor,
tot mai întunecate,
nu am reușit nimic altceva,
decât să te îndepărtez,
și mai mult,
de țărmul Destinului meu,
care se pierdea,
sub colții de fiare însângerate,
ale Valurilor unor Apusuri,
pe care încercam cu disperare,
să le înlătur,
din tine,
Iubire.

57) Rătăcește spre Nicăieri

Scări de Amintiri,
ce nu se mai pot sprijini pe nimic,
cad peste fruntea Speranțelor,
strivindu-le,
cu Greutatea Speranțelor,
istovite și ele,
ce tocmai și-au frânt aripile,
Inimii de Jar,
care pare a se fi stins,

mai demult decât Vremea,
pe străzile pustii și triste,
ale Destinului nostru,
care rătăcește spre Nicăieri,
în căutarea Morții izbăvitoare.

58) Vechi și ciobite

Lasă-mi lanțurile ruginite,
ale Destinului,
de care-mi este legată,
Cumpăna Viitorului,
pe care o trag cu tărie,
în adâncurile Fântânii Sufletului meu,
pentru a scoate Apa Vieții,
unor Sentimente,
pe care să ți le dăruiesc ție Iubire,
chiar dacă nu am alte căni,
în care să ți le torn,
decât tot cele vechi și ciobite,
ale Privirilor,
pe care împreună,
le-am numit cândva,
Căni de Pustiu,
atunci când credeam,
că Fericirea poate fi găsită,
la orice bodegă de Speranțe,
unde găsim Cuvinte la prețuri ieftine,

care să ne hrănească Ridurile,
ce ne vor ploua cu Amintiri,
Moartea de noi înșine.

59) Sfințenia Iubirii

Alerg fără oprire,
prin mine însumi,
încercând să ajung,
la gara Adevărului,
unde să întâlnesc,
Sfințenia Iubirii,
pe care o aștept de-o viață,
să vină,
odată cu Cerul Viselor,
Inimii de Jar a Speranței,
ce încă mai luminează,
pustiul din mine,
cu flăcările ei,
ce-și trag seva,
din sacralitatea Icoanei Fericirii,
unde abia acum obesrv,
că era zugrăvit chipul tău,
ce abia se mai poate distinge,
fiind șters atât de demult,
de pe pânza Clipelor,
Destinului acestei Lumi,

încât nimeni,
nu va mai reuși să-l vadă vreodată,
zâmbind,
în afară de Singurătatea,
rătăcită,
între ramele mucegăite,
ale acestei Existențe,
hrănite numai de Moarte,
ca noi să învățăm,
odată pentru totdeauna,
ce anume înseamnă,
Suferința.

60) Ne este atât de teamă

Rătăcit printre meandrele,
Jocurilor de Vise ruginte,
ale Deșertăciunilor,
acestei Lumi vândute,
Absurdului Morții,
ce-și clădește ziduri de apărare,
în țărâna Întrupării,
fiecăruia dintre noi,
cei înveșmântați cu vălurile Durerilor,
Zilelor fără adăpost,
ale Clipelor ce nu înțeleg,
ce anume caută,

printre tarabele Speranțelor noastre,
atât de sumar îmbrăcate,
încât îngheață de fiecare dată,
în frigul de sfârșit de Lume,
al Cuvintelor,
pe care ni le rostim,
unul altuia,
fără să mai reușim vreodată,
să le mai și înțelegem,
oricât de mult s-ar strădui acestea,
să ne explice ce anume vor,
fiindcă ne este,
atât de teamă,
de noi înșine,
încât preferăm să le lăsăm să plece,
spre Orizonturile Nimănui,
unde vom ajunge și noi,
mai repede sau mai târziu,
însoțiți de Neființă.

61) Nu vor să știe unde anume se află

Petale de primăveri,
ni se preling înecate,
în roua Cuvintelor,
ce-și spală Înțelesurile,
în lacrimile Zilelor fără adăpost,
pe care le bem,

obligați de către Destin,
din cănile ciobite de pustiu,
ale Inimilor noastre de Vânt,
ce sunt plătite de Moarte,
să ne ducă Norii negri și reci,
ai Orizonturilor Durerii,
adânc,
în sufletele răvășite ale Clipelor,
tot mai rare și mai nepoliticoase,
cu Visele care ni se reazămă,
pe Privirile acestora,
ce-au devenit atât de pierdute,
încât chiar și atunci,
când le arătăm adresa Sufletelor noastre,
tot nu vor să știe unde anume se află.

62) În sângele valurilor de Vise

Rădăcini de Amintiri,
sapă adânc în Sufletele Clipelor,
care cerșesc Cerului,
câte o frântură,
din trupul atât de inaccesibil,
al Fericirii,
ce ni se prelinge,
pe fruntea ridată,
a sudorii unor Cuvinte,
care nu le vom putea,

înțelege niciodată,
fiindcă Inimile noastre,
știu să le rostească,
numai Rugăciunea Zidurilor,
care se surpă neîncetat,
în sângele valurilor de Vise,
ale noastre,
ce ne lovesc neîncetat,
Iubirea,
sfărâmând-o,
pentru a fi folosită ca nisip,
prin Clepsidrele reci și indiferente,
ale Timpului nostru,
vândut dinainte de a se naște,
Morții.

63) Sub tăișul indiferent al Timpului nostru

Străluciri false,
împânzesc cu poleiala,
Privirilor pierdute,
vitrinele Statuilor Vivante,
Zilelor noastre fără adăpost,
ale căror roluri,
suntem obligați,
să le interpretăm,
până la ultima suflare a Clipei,

ce-și pierde Eternitatea,
sub tăișul indiferent,
al Timpului nostru,
Iubire,
ce ai fost vândută Morții,
pentru a fi lăsați,
în seama Nimănui,
atunci când Absurdul,
acestei Existențe,
va sosi,
ca să ne cântărească Durerea,
care hrănește la rândul ei,
Disperarea acestei Lumi,
a Deșertăciunii.

64) Să ne sacrificăm și unica Clipă

Scenele putrede și triste,
ale Viselor,
încă-și mai așteaptă,
Cuvintele,
care să joace demonic,
pe scândurile sicrielor de înțelesuri,
ale Buzelor pierdute,
printre Privirile,
ce încă mai cerșesc,
câte un Sentiment,

pe străzile încețoșate,
ale Disperării,
implicată cu trup și suflet,
în Dansul funebru,
al Morții,
de noi înșine,
până ce vom reuși,
să ne sacrificăm,
și unica Clipă,
ce a mai rămas,
nevândută,
Trecutului.

65) Amintiri tăioase

Zei fragili de Clipe,
sunt arși pe rugurile Uitării,
din templele Inimilor de Vânt,
unde li se aduc drept ofrande,
Singurătăți.

Amintiri tăioase,
sfârtecă cu nesaț,
carnea Viitorului Iubirii,
pentru a fi vândută,
pe tarabele slinoase,
ale Disperărilor,

Absurdului cotidian,
al Durerii.

66) Decât un pumn de Deșertăciune

Vorbe înecate-n Inimi de Vânt,
sunt duse,
odată cu stelele căzătoare,
ale Viitorului,
spre Moartea din noi înșine,
unde porțile masive ale Uitării,
se deschid lacome,
Eternităților de Clipe,
pe care le-am conștientizat,
undeva-cândva,
ca aparținând,
Sfințeniei Iubirii,
la tălpile căreia,
ne-au îngenuncheat Visele,
transformate acum,
în Coșmarurile unei Lumi,
a Absurdului,
din care nu luăm cu noi,
nimic altceva,
decât un pumn de Deșertăciune.

67) Norii Gândurilor

Raze de Dor,
ne scaldă Singurătatea,
care ne îmbracă,
Norii Gândurilor,
cu cămașa Morții,
despre care aflăm,
că nu ar fi pe măsura noastră,
și cu toate acestea,
Orizonturile Privirilor rătăcite,
ale Speranțelor,
ne-o ajustează în așa fel,
încât să se potrivească,
la orice ocazie i s-ar ivi,
Durerii,
să ne îmbrățișeze,
Clipele.

68) O stea palidă a Uitării

Tărâmuri de Lumină Divină,
ni se desfășoară înaintea Iubirii,
care ne îmbrățișează,
cu Sfințenia ei,
de Adevăr Absolut,

pe oceanul căruia,
am vrea să navigăm,
cu corabia Clipei Eternității,
ce s-a sfărâmat,
de țărmurile Privirilor de plumb,
ale Morții,
în care am căzut,
atât de adânc,
încât am devenit,
o stea palidă a Uitării,
căzătoare și ea,
peste Orizontul Singurătății,
care ne strivește,
cu Disperarea unei Lumi,
a Absurdului.

69) Întârzie mereu să apară

Așteptări zadarnice,
în gările fără nume ale Clipelor,
prin care ne ascundem,
de noi înșine,
să nu fim văzuți,
cum încă mai avem puterea,
să cerșim,
câte o fărâmă de Iubire,
Adevărului Absolut,
a cărui față,

întârzie mereu să apară,
înaintea Privirilor,
sălbatice și pierdute,
ale Zilelor fără adăpost,
ce ne-au fost oferite,
de către Destin,
Absurdului Existenței,
pe care suntem obligați,
să o ducem,
către Moarte.

70) Încheieturile Amintirilor

Promisuni putrede,
foșnesc printre ramurile Gândurilor,
acestei Toamne a Singurătății,
unde bruma Viselor,
distantă și indiferentă,
face să alunece Privirile de Plumb,
ale Sentimentelor,
îmbibate de umezeala,
tristă și amară,
a Lacrimilor,
unor Cimitire de Cuvinte,
însoțite de convoaiele funerare,
ale Clipelor,
pe care le însoțim,
tremurând,

din toate încheieturile Amintirilor,
către Moarte.

71) Lanțuri grele de Cuvinte

Întotdeauna ne-am dorit,
să ne înfățișăm Morții,
după ultima modă,
purtând la gâturile arcuite,
ale Speranțelor,
Lanțuri grele de Cuvinte,
care să strălucească,
în razele Simțămintelor,
orbind Privirile,
cârpite pe alocuri,
cu Zâmbete,
mai dulci sau mai amare,
ascunse după colțurile Destinelor,
tot mai reci și insalubre,
pe unde Iubirea,
își caută în zadar,
câte un acoperiș,
deasupra capului,
Zilelor sale fără adăpost.

72) O normalitate banală

Cădem adesea,
în imponderabilitatea,
șanțurilor adânci de Priviri,
prin care navigăm,
fără să știm vreodată,
încotro vom ajunge,
împreună,
cu țărmurile Viselor noastre,
cărora clepsidrele Morții,
le macină stelele căzătoare,
ale Împlinirii,
în care amândoi am crezut,
transformându-le,
într-un nisip rece,
de Cuvinte,
duse pe aripile Inimilor de Vânt,
ce orbește necontenit,
Ochii Timpului,
Singurătății,
de noi înșine,
unde totul a început să ne devină,
o normalitate banală.

73) Regrete și Împotriviri

Palme de nori,
plesnesc seninul Cerului,
unui Adevăr,
la care ne-am închinat,
Simțămintele,
printre atâtea furtuni de Gânduri,
ce-au început într-un final,
să plouă,
cu Regrete și Împotriviri,
peste Lacrimile descompuse,
ale Cuvintelor,
ce nu mai aveau nimic de spus,
atunci când ni le adresa Destinul,
care n-a crezut niciodată în noi,
fără să știm vreodată de ce?,
am căzut atât de adânc,
în uitarea de noi înșine.

74) Ridurile Viselor

Priviri mototolite,
zac prin coșurile de gunoi,
ale Timpului,

care le-a aruncat,
plin de emfază,
considerând că nu-i sunt de folos,
pe străzile pline de Clipe,
îmbrăcate după ultima modă,
a Indiferenței, Apatiei și Blazării,
unde se poartă,
doar Zâmbete amare,
și Lacrimi ce-și șterg pe ascuns,
Ridurile Viselor,
prin care nici unul dintre noi,
nu ne-am aflat vreodată,
împreună,
Iubire.

75) Până când ne-am întâlnit Fericirea

Petale cu Simțăminte de flăcări,
aprinse de Inimile de Foc,
ale florilor unor Cuvinte,
ce-aș vrea să ți le dăruiesc,
Iubire,
stând la altarul,
clădit din Cerurile unor Zâmbete,
ale căror senin,
să ne învăluie,
cu valurile unor Adevăruri,

care să ne spele,
tălpile ostenite ale Clipelor,
care ne-au căutat mereu,
până când ne-am întâlnit,
Fericirea.

76) Virgule de Sentimente

Urme descântate cu Virgule,
de Sentimente,
tot mai adânci și întunecate,
ce se înfășoară,
la gâturile Cuvintelor,
îmbrățișându-le cu aerul funebru,
al Deșertăciunii,
unde totul se reduce la Nimic,
iar Iubirii,
i se închid porțile Viselor,
pentru totdeauna,
ca să treacă de ele,
doar Absurdul unei Lumi,
ce nu a fost și nu va fi vreodată,
a noastră,
ci numai a Morții,
care ne-a dăruit,
acest Destin.

77) Clipele atât de istovite de noi înșine

Ferestre oarbe de Vise,
ne așteaptă Pașii Gândurilor,
prin gările părăsite de Amintiri,
ce ne-au lăsat în urmă,
doar Zidurile reci și triste,
pline de mucegai,
ale Uitării,
pe care să ne rezemăm,
Clipele atât de istovite,
de noi înșine,
încât până și Lacrimile,
fierbinți și însingurate,
ale Zilelor fără adăpost,
se scurg mai nou,
doar prin Ridurile întunecate,
și uitate,
ale unui Timp,
ce nu ne va mai aparține,
niciodată.

SORIN CERIN
- SFINȚENIA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul

realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!)

privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce

conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare.

Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată

„iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se

remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu

propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o

doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".

- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist.

Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
- SFINȚENIA IUBIRII -
- poezii filosofice -

- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

SORIN CERIN
- SFINȚENIA IUBIRII -
- poezii filosofice -

- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie

preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu:** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669